

Ludwik Głowacki (ur. 10 sierpnia 1904 w Rossoszy, zm. 12 października 1986 w Warszawie)

Po ukończeniu gimnazjum w Białej Podlaskiej i uzyskaniem egzaminu dojrzałości, w latach 1927–1928 odbywał przeszkolenie unitarne w Szkole Podchorążych Piechoty w Różanie, a następnie był słuchaczem w Szkole Podchorążych Artylerii w Toruniu.

15 sierpnia 1930 r. otrzymał promocję na stopień podporucznika służby stałej artylerii z przydziałem na stanowisko dowódcy plutonu w 30 pułku artylerii lekkiej w Brześciu nad Bugiem. Od roku 1931 służył w 9 pułku artylerii ciężkiej we Włodawie.

1 stycznia 1933 r. otrzymał awans na stopień porucznika. W roku 1935 został przeniesiony na stanowisko dowódcy plutonu artylerii piechoty w 68 pułku piechoty we Wrześni. Kolejny awans, na stopień kapitana, otrzymał z dniem 19 marca 1939 r.

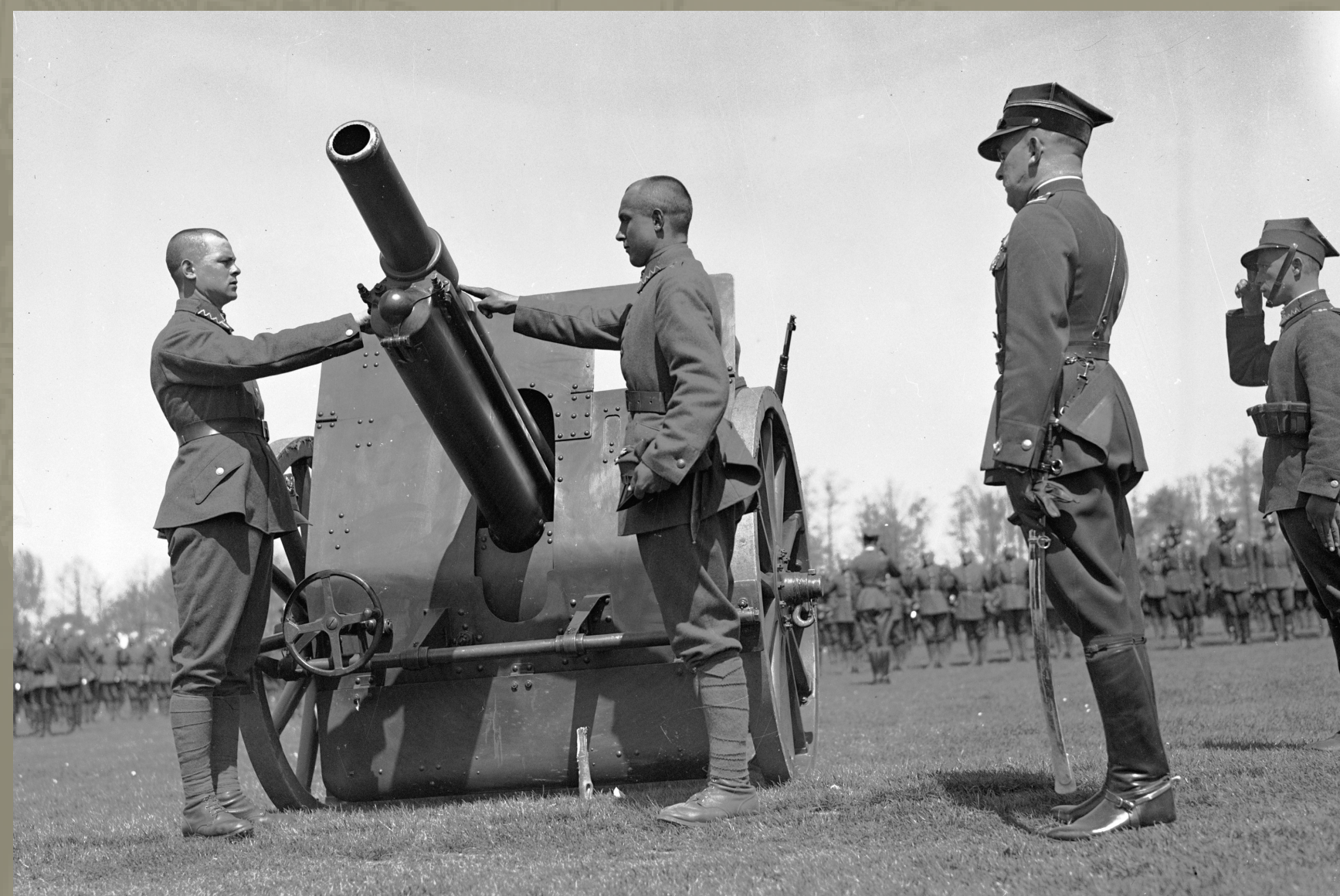
We wrześniu 1939 r. objął dowództwo plutonu artylerii piechoty 68 pp w składzie 17 Dywizji Piechoty armii „Poznań”, po czym od 4 września pełnił funkcję dowódcy 6 baterii II dywizjonu 17 pułku artylerii lekkiej z Gniezna, biorąc udział w bitwie nad Bzurą.

Jako dowódca 6 baterii 17 pułku artylerii lekkiej, 16 września pod Ruskami startł się z jednostkami niemieckiej dywizji pancerniej SS Leibstandarte „Adolf Hitler”, wspieranej przez 1 batalion 1 pułku pancernego. Jego żołnierze zniszczyli wówczas ogniem haubic 100 mm 22 wrogie czołgi.

Od 17 września był dowódcą II dywizjonu 17 pal (pozostał jednocześnie na stanowisku dowódcy 6 baterii). 24 września dostał się do niewoli niemieckiej pod Izabelinem w trakcie odwrotu do Warszawy. Był więźniem oflagów: XI B Braunschweig i II C Woldenberg.

Uwolniony 31 stycznia 1945 r., powrócił do kraju i wstąpił do Wojska Polskiego, służąc w stopniu majora jako szef artylerii 48 pułku piechoty 13 Dywizji

Piechoty w Chorzowie. W roku 1946 organizował, a następnie dowodził Dywizyjną Szkołą Podoficerów Artylerii w 1 Berlińskim Pułku Artylerii Lekkiej 1 Dywizji Piechoty. Od 1947 r., już w stopniu podpułkownika służby stałej artylerii, został wykładowcą taktyki artylerii w Wyższej Szkole Piechoty w Rembertowie, a następnie od roku 1948 pracował w Wojskowym Biurze Historycznym, gdzie powierzono mu funkcję szefa Wydziału Kampanii Wrześniowej. W tym czasie został również kierownikiem Sekcji Historii Jednostek Wojska Polskiego w Oddziale IX Sztabu Generalnego. Jednocześnie był inwigilowany przez służby Informacji Wojskowej.

Haubica Skoda wz. 1914 kal. 100 mm

Zatrzymany 16 lipca 1951 r., został aresztowany przez Naczelną Prokuraturę Wojskową w Warszawie pod zarzutem szpiegostwa. Trwające rok brutalne śledztwo zakończyło się wyrokiem śmierci, który ostatecznie zamieniono w 1954 r. na dożywocie. Po pobycie na Mokotowie i we Wronkach, został po 5 latach uwolniony i zrehabilitowany w 1956 r. Zajmował się historią, pracował jako kustosz Biblioteki Narodowej.

W 1977 r., już jako emeryt, podjął się żmudnego zadania ewidencji grobów dawnych towarzyszy broni. Bywał często w Sochaczewie, jako weteran walk w tym rejonie, brał udział w rajdach szlakiem Bitwy nad Bzurą i spotykał się z młodzieżą. Stworzone przez niego ewidencje pochówków żołnierskich przechowywane są w Muzeum Ziemi Sochaczewskiej i Pola Bitwy nad Bzurą.